ולא פליג רבי יהודה אמר אביי כיוז דאמר

מר משמע מוציא מיד משמע ומשמע ממילא

פליג יוהזה המהור על הממא מהור שמכלל

שהוא ממא לימד על מבול יום "שכשר

בפרה אמר ר' אסי כי הוו בה ר' יוחנן וריש

לקיש בפרה סלא מסקי מינה אלא כמאי

דמסיק תעלא מבי כרבא אלא אמרי משמע

מוציא מיד משמע ומשמע ממילא או תני תנא

קמיה דר' יוחנן כל השחימות כשירות בזר

חוץ משל פרה אמר ליה ר' יוחנן פפוק תני

לברא לא מצינו שחיטה בזר פסולה ור'

יוחנן לא מיבעיא לתנא דלא ציית אלא אפי' לרביה לא ציית דאמר ר' יוחנן משום

ר"ש בן יהוצדק שחיטת פרה בזר פסולה

ואני אומר כשירה לא מצינו שחימה שפסולה

בזר: בא לו אצל פרו שניה: מ"ש בוידוי

ראשון דלא אמר ובני אהרן עם קדושך

ומ"ש בוידוי שני דאמר ובני אהרן עם קדושך

ישמעאל כך היא מדת הדין ישמעאל בי היא מדת הדין י

נותנת מוטב יבא זכאי ויכפר על החייב ואל

יבא חייב ויכפר על החייב: כותני אשחטו

וקבל במזרק את דמו ונותנו למי שהוא ממרם בו על הרובד הרביעי שבהיכל כדי

שלא יקרוש 🤊 נמל מחתה ועלה לראש

המזבח ופנה גחלים אילך ואילך וחותה יימן

המעוכלות הפנימיות וירד והניחה על הרובד

הרביעי שבעזרה בכל יום היה חותה בשל

כסף ומערה בתוך של זהב והיום חותה בשל

זהב ובה היה מכנים בכל יום חותה בשל

ארבעת קבין ומערה 🐠 לתוך שלשת קבין

והיום חותה בשלשת קבין ובה היה מכנים

ר' יוםי אומר בכל יום חותה בשל סאה

ומערה בתוך שלשת קבין והיום חותה

בשלשת קבין ובה היה מכנים בכל יום

היתה כבדה והיום קלה בכל יום היתה

ידה קצרה והיום ארוכה בכל יום היתה

זהבה ירוק והיום אדום דברי רבי מנחם בכל

יום מקריב פרם בשחרית ופרם בין הערבים

יוהיום מוסיף מלא חפניו בכל יום היתה

דקה והיום דקה מן הדקה יבכל יום כהנים

עולין במזרחו של כבש ויורדין במערבו

יורד באמצע ויורד באמצע סיורד באמצע יורד באמצע

ר' יהודה אומר לעולם כהן גדול עולה באמצע

ויורד באמצע בכל יום כהן גדול מקדש ידיו

ורגליו מן הכיור "והיום מן הקיתון של זהב ר'

יהודה אומר לעולם כ"ג מקדש ידיו ורגליו מן

הקיתון של זהב בכל יום היו שם ארבע

יד.], ד) לקמן מו. ובחים

םד. וממיד כח:ז. **ה)** ועי׳

וכו׳ דכתבו דלא גרס הכא

מו המאוכלות הפנימיות

עתי"ט], ו) [גיר' ירושל' ורמב"ס והיום עולים

באמצע ויורדים באמצע

. . מה. בפיסקא והיום וכו'],

1) [עי' תוספות לקמן מד: ד"ה והיוס], **ח**) [לקמן

ז) נפי מוספות מומן מד. ד"ה והיום], מ) [לקמן מד:], ט) [לקמן מה.],

י) ופי"ב ה"הו. ל) ולהכשיר

טבול יום כ"ה שם ביבמות בתוס' ותוי"ט פ"ג דפרה

מ"ז ד"ה במטורבין.

גליון הש"ם

. גמרא פוק תני לברא.

שבת דף קו ע"ל עירובין דף ט ע"ל בילה דף יב

ני״כ:

הגהות הב"ח

(**ה**) מתני' גשל ארבעה

(ח) מחצר כפל תרכב. קבין ומערה בתוך של שלשת קבין והיום חותה בשל שלשת קבין כנ״ל וכן בסמון: (ב) שם

ייורדין במערבו (והיוס כ"ג עולה באמלע ויורד

באמנע) תא"מ ונ"ב ק"א

והיום עולין באמצע ויורדים באמצע וכן הול ברמב"ס: (ג) רש"י ד"ה

על הרובד כו' ולפנים קאמר הס"ד ואח"כ מה"ד וחותה את הגחלים

והניחם:

יכ״ה גיר׳ גמר׳

בם א מיי׳ פ״ד מהל׳

יו. ב ומיי' פ"ב מהלכות תמידין הלכה יב]: ל ג מיי׳ פ״ב מהל׳ עבודת

יוה"כ הלכה ה: לא ד מיי׳ שם פ״ד הלכה ל:

לב הו מיי שם פ״ב הלכה ה: לג ו מיי שם פ״ד הלכה

תורה אור השלם 1. וְהָוָה הַטַּהֹר עַל

>>••<

הַטַּמֵא בִּיּוֹם הַשָּׁלִישִׁי ַּנַשְּׁבֵּיתוּ נַנְשְּׁבִיתִּי וְתִשְּׁלִישִּי יָבֵּיוֹם הַשְּׁבִיתִי וְתִשְׁאוֹ בַּיוֹם הַשְּׁבִיתִי וְכִבֶּס בָּיב וְיִשְׁבָּיִּ בְּגֶּדְיוֹ וְרָחַץ בָּמַיִם וְטְהַר בָּעֶרֶב: במדבר יט יט 2. וְבָּל אָדָם לֹא יְהְיֶה בּ דְּבֶּר אָנָם לֹאוֹ לְּכַפֵּר בְּאָדֶל מוֹעֵד בְּבֹאוֹ לְכַפֵּר בַּקֹדֶשׁ עַד צֵאתוֹ וְכָפֶּר בַּעֲדוֹ וּבְעַד בֵּיתוֹ וּבְעַד בָל קְהַל יִשְׂרָאֵל:

מוסף רש"י

טהור. שטהרתי לך כאן, מכלל שהוא טמא. לדבר אחר, כגון טבול יום שטמא לתרומה. דאי ס"ד טהור ממש לשתוק קרא מניה ואנא ידענא דטמא לפור בפרה דהא מטאת קרייה רחמנא, אלא מאי טהור טהור כל דהוא, ואשכחן טבול יום דמקרי טהור, דכתיב (ויקרת יד) ורחץ במים וטהר (יבמות עג. וכעי"ז זבחים יז:). דמסיק תעלא. שועל, מבי כרבא. מן המחרישה. שאינו מוליא משם אלא אבק ברגליו (נדה סה:). פוק תני לברא. לטעות הוא (סנהדריו סב.) דטעות הוח (טנהדרין טב.). יבא זכאי ויכפר על החייב. לפיכך מתודה וידוי רלשון עליו ועל ביתו ולחר שנעשה זכחי בוידוי מתודה עליו ועל חחיו

(שבועות יד.).

רבינו חננאל ולא פליג ר' יהודה ומכשיר באשה וטומטום. ו**פרקינן** כיון דאמר מר כל הפרשה כולה משמע מוציא מיד משמע, דבר הכשירו אחד בפסוק , בפסוק אחר. והזה הטהור על הטמא טהור מכלל שהוא טמא טמא לתרומה רלרד. לימד על מרול יום שכשר בפרה. פיר' הטהור מכל טומאה והוא שהוזה עליו וטבל, ולא נשאר עליו אלא הערבת שמש לאכילת תרומה, כדתניא בסיפרי ולקח אזוב וטבל בסיפור ולקוז אווב וטבל במים איש טהור, רבי עקיבא אומר טהור למה . נאמר. עד שלא יאמר יש האפר בעינן טהור, המזה לא כל שכז. הא מה ת"ל טהור, שהוא טהור מכל טומאה, ואיזה זה זה טבול יום. מכדי כתיב ולקח אזוב וטבל במים איש טהור והזה על האהל וגו' והזה

הטהור על הטמא הוי

אשה בטבילה כתיב ולגבי הכשר קטן הויא רבותא טפי בהואה משום דקרא

שמשו כיון דמחוסר כפורים: והא דאמר לקמן דפורשין

רבותא טפי להכשיר ואם כן במתניתין גבי פסול הוה ליה למיתני אפי׳ בשעת טבילה ונראה לי דלא קשיא דהא דפסלינן היכא דהאשה אחזה בידו היינו משום דהוי כאילו האשה עשתה אותו והא ודאי הוי פשוט טפי לפסול אשה בטבילה מבהזאה דקרא דממעטינן מיניה

> דמכשרינן מיניה קטן בטבילה כתיב: ולא פליג ר' יהודה. מימה הוא דבתוספתא דמסכת פרה י תנינא בהדיא ר' יהודה [א] מכשיר בקטן ושמה המקשה לה שמיע ליה הברייתה: לימד על מבול יום שבשר בפרה. תימה למה לי הרא מהיכא תיתי לפוסלו אי משום דחטאת קרייה רחמנא הא הזאה לאו עבודה היא כיון שזר כשר בה ואי משום דכתב טובא טהור בפרשה ואסף איש טהור וטבל במים איש טהור הא אלטריך לדרשא כולהו בשמעתין וי"ל ס"ד מדכתיב והניח במקום טהור בעינן נמי גברא שיהא טהור גמור קא משמע לן ואם תאמר והיכי גמרינן שאר עבודות דפרה דפסול בור י) מהואה איכא למיפרך מה להואה שכשירה בזר וי"ל דאפי" הכי כיון . דעיקר טהרה בהזאה קאתי ואכשר בה רחמנא טבול יום כל שכן בשאר עבודות וא"ת ואימא לרבות מחוסר כפורים אבל טבול יום לא וי"ל דמוקמינן קרא בטומאה דאותה פרשה כגון טומאת מת דלא שייכא בה כפרה והכי אמרינן בפ"ב דזבחים (דף יו:) דלמאן דאמר במחוסר כפורים כשירה קסבר טומאה דכל התורה כולה וכיון דמכשרינן טמא מת דאיירי באותה פרשה ה"ה כל טבול יום אפילו אותו שמחוםר כפרה ומאן דאמר מחוסר כפורים פסול קסבר טומאה דאותה פרשה דהיינו טבול יום דמת דלאו מחוסר כפרה אבל דוב ומצורע לא אפילו העריב

> אמר רב יהודה תני של היכל. נמי מבין האולם ולמזבח הא מסקינן לקמן דה"מ בשעת הקטרה דהיכל ובשעת מתן דמים דהיכל אבל בשעת הקטרה לפני ולפנים לא והכא איירי בהקטרת קטרת דלפני ולפנים ומיד אחר הקטרת קטרת דלפני ולפנים נטל הדם מיד הממרס ולקמן כי בעי לאוכוחי דפורשין מבין האולם ולמזבח אף בשעת הקטרה דלפני ולפנים מברייתא דר' יוסי הוה מלי לאוכוחי ממתניתין דאין פורשין והוה ליה למימר אדמקשת לי מברייתא דר' יוסי תביא לי סייעתא ממתניתין וי"ל דממתניתין לא הוה מלי לאיתויי סייעתא דאיכא למימר כיון דהפרשה דמבין האולם ולמזבח אינה אלא מדרבנן דמדאורייתא אין פורשין אלא מאהל מועד לא גזרו אלא על העומדים שם שלא לצורך וא"ת א"כ אמאי לא

כיון דאמר כו'. דאת על כרחך לא מלית למימר בהאי בן דמשמע ממילה הוא ועל כרחך פליגי: והוה הטהור. האי טהור יתירה הוא דהא בטהור קאי: מכלל שהוא טמא. שיוצא מכלל טומאה: כי הוו. כי מדקדקי: לא מסקי מיניה. כלומר לא היו מעלין מתוכה דבר חידוש

להיות יכולין לאחוז בשיטתה להשוות שיהא מהראותיה כולם מוליאים זה מיד זה או כולם מתקיימים זה אחר זה: כמה דמסיק תעלא מבי כרבא. כמה שמעלה השועל ברגליו כשדורם על שדה ניר: מדת הדין נותנת. כלומר כך יפה לומר שאחר שהתודה על עלמו ויהא זכאי ראוי לכפר על החרים: בותנר' למי שהיה ממרם בו. מיגם בו: שלה יקרוש. כשישהה עד שתעשה עבודת הקטורת כמו שקדורות בפרשה: על הרובד הרביעי. כל הרלפה עשויה שורות שורות טבלאות אבני שיש וכל שורה ושורה קרויה רובד וקא סלקא דעתיה דעל שורה רביעית שמפתח ההיכל ולפנים קאמר (ג): מחסה. גחלים והניחם עד שיחפון קטורת ויתן לתוך הכף ואח"כ יכנים כף ומחחה לפנים: בכל יום. כשחותה גחלים ממערכה שניה של קטורת להכנים על המזבח הפנימי לקטורת שחרית וערבית: הותה בשל כסף. מפרש טעמה בגמ' יו: והיום חותה וכו'. טעמא דיוה"כ בכולהו משום חולשת דכהן גדול: והיום ארוכה. כדי שיתן ידו למטה מזרועו ותהה זרועו מסייעתו: פרם. חלי מנה: מוסיף מלא חפניו. שמכנים לפני ולפנים לבד מפרם שחרית ושל ערבית הניתן על מזבח הפנימי: והיום דקה מן הדקה. זו שהיה מכנים לפני ולפנים היה מחזיר ערב יוה"כ למכתשת ושוחקה הדק: בכל יום כהנים. העולים למזבח עולים בשפת מזרחו של כבש שהמזרח הוא לימין העולה שהרי פניו ללפון כשעולה בכבש שהוא בדרום וכיון דכל תחילת פינותיו לימין אין נאה שיהא מקיף שלא לצורך ורוחב הכבש שש עשרה אמה עולה במזרח ומהיף את המזבח לעבודתו ויורד ללד שמאל בשפת מערב: והיום. כהן גדול מראה כבודו וחיבתן של ישראל שהוא שלוחן ועושה עלמו כבן בית ואם בא לעלות למזבח להקיף כגון למתן דמים תמידין ומוספין וחילו וחיל העם מקיף את כל הכבש לצורך ושלא לצורך: הרבע מערכות כו'. מפרש בגמרחש': בבי והא כתיב וכל אדם וגו'. ומוחמינו לה לקמן בשמעתין בשעת הקטורת

הגהות הגר"א [א] תום' ד"ה ולא.

מכשיר. נמחה ונ"ב פוסל נושים. נמנוק ול"ב פוסכ (וז"ש התוספו" ושמא המקשה כו' וע" בא"ר פי"ב דפרה מתני' י'):

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] גם' תני תנא קמיה דר׳ יוחנן כל השחיטות כשרות בזר מיי' פ"א מהל' פסה"מ הלכה ב: ב] רש"י ד"ה כיון דאמר וכו' דמשמע ממילא הוא. נ"ב דא"כ לשתוק מיני' וכמ"ש רש"י בדבור הקודם סוף ע"א:

חוח' ישויח

לימד על מבול יום דובחים [יז, ב] מפרש אמאי לא אמרינן מחוסר כפורים דוקא. בא דו אצד פרו שניה כו' עד אני וביתי ובני אהרן כו'. [מימה] למה לריך לומר כאן אני וביתי כיון שאמרו בוידוי קמא, וכי מימא כיון שבא בשביל הכהנים יש לכלול עצמו עמהם, והא לקמן [סו, א] גבי שעיר המשתלח ליכא מאן דאמר שמכפר על הכהנים ואפילו הכי אינו מזכיר בוידוי עליו אלא ישראל. ושמא כיון שנחודה כבר על פר זה עונותיו כיון שלא נשחט הפר ולא נגמרה כפרסו עדיין, אבל בשעיר המשחלה אין להזכיר כהנים כיון שנשחט כבר מכפר זה עוד עליהם מאי שנא מכל שעירי חטאות שבכל נה)שנה.

מערכות והיום חמש דברי רבי מאיר רבי יוםי אומר "בכל יום שלש והיום ארבע רבי יְהודה אומר בכל יום שתים והיום שלש: גמ" והכתיב יוכל אדם לא יהיה באהל מועד אמר רב יהודה תני ישל היכל תנו רבנן וכל אדם לא יהיה באהל מועד ירול

קאמר דהא מילתא איכא נמי בין היכל לבין האולם ולמזבח דאילו מהיכל פרשינן אפי׳ לזורך ומבין האולם ולמזבח לא פרשינן אלא שלא לזורך וי״ל דהמקשן דלקמן סבירא ליה דאפי׳ מהיכל נמי לא פרשינן לצורך עבודה והוא לא היה מגיה במתניתין מידי אלא הוה תני שבהיכל דכיון דצורך עבודה הוא שרי אף בהיכל:

> מיעוט אחר מיעוט, טהור ולא טבול יום טהור, ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות אפי׳ טבול יום, לימד שכל טהור שבפרה טבול יום הוא. ר' יוחנן אומר שחיטת פרה בזר כשרה, ואע"ג דתני תנא קמיה פסולה, לא צאית ליה, ואפי' לרביה דאמר שחיטת פרה בור פסולה (אלא אמר) לא צאית, (אלא אמר) לא מצינו שחיטה פסולה בור. בא לו אצל פרו שנייה כרי. הנאי דבי ר׳ ישמעאל כך מידת הדין נוהגת יבא זכאי ויכפר על החייב כרי. פי׳ על הרובד הרביעי, של היכל מבחוץ. ת״ר וכל

שייך לעמוד הבא . פרה בור פסידה נאלא אמר) לא צאית, נאלא אמר) לא מצינו שחיסה פסידה בור. בא לו אצל פרו שניה כרי. תואי
שמעאל כך מידת הדין נוהגת יבא זכא ירכפר על החייב כרי. פי על הרובד הרביעי, של היכל מבחוץ. ת"ר וכל
שילה ובית עולפים פנין ברי. הקשה רביטו למקן למקן למקן ופרק שני דשבועות [טו, ב] גכי נכנס למקדש
אדם לא יהיה באהל מועד בבואו לפפר בקדש עד צאתה.
עשן מעין ח"ל ופסף, אין לי אלא אהל מועד שבמדבר שילה ובית שולמים מניין מ"ל ופסף, וכן נמי לקתן בפרק שני שעירי [סו, ב]
עשן מעין ח"ל ופסף, אין לי אלא אהל מועד שבמדבר שילה ובית שולמים מניין מ"ל ופסף, וכן נמי לקתן בפרק שני שעירי [סו, ב]
המדבר המדברה לרבות נוב וגבשן שילה ובית שולמים, וכן נפרק שני דפוטה [טו, א] בקרקע המשכן איסי בן יהודה אומר לרבות נוב וגבשן שילה ובית שולמים, ואילו בפון פ"ק דחולין [כד, א] בשמעהא דלוים פוסלים כשנים קאמר יכול בשילה ובית שולמים מיד בריי ביידי שלה ובית שולמים להיידי שלה ובית שלה ובית שולמים להיידי שלה ובית שלה ביידי שלה ביידי שלה ובית שלה ובית שלה ביידי שלה בייד

ואת אמרת ממרס בו על הרובד רביעי שבהיכל: **מני של היכל**.

כשיוצא מן ההיכל לעזרה מונה את

הרובדין והוי האי רביעי להיכל:

ח"ל לעבוד כו" משמע אי לאו מיעוטא הוה יליף שילה נוד וגבעון ובית עולמים מאהל מועד, וכן בפ"ק דעירובין וב, אן שלמים ששמטן קודם פתיחת דלחות ההיכל פסולין שנאמר ושמטו פתח אהל מועד, וקאמר המס דמקדש איקרי משכן ומשכן איקרי מקדש ולא לריך קרא לרבויי כל הני. ואומר רבינו דהכי נמי בפ"ק דחולין יש שם הרבה פסוקים שהיו מרבים שילה ובית עולמים דומיא דמשכן אי לאו קרא המס דממעט להו, וההיא דריש עירובין נמי יש בפסוק הרבה פחוקים שהיו מרבים שילה ובית עולמים דמשל שליה ובית עולמים דמשל שליה ובית עולמים במיחת דמשל מיעריך. ואני שמעתי בשם ה"ר חיים דכל היכא שהדבר אינו חלוי בקדושה מקום כגון בפ"ק דמולין שאין שם אלא שיר ופסיחת דלחות ונשילתם וההיא דעירובין דמיירי בפסיחת דלחות ההיכל ואין הטעם חלוי בקדושה נפקא לן שפיר